

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1779/2015
12.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца Д.Ј. из Ч., М.С. из Е., М.Ј. из З. и В.Ћ. из З., чији је заједнички пуномоћник Г.С., адвокат из Ч., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Зрењанин, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Републике Србије, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца М.С., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 599/15 од 05.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Новом Саду Р4 77/15 од 21.09.2015. године за одлучивање о ревизији тужиоца М.С. изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 599/15 од 05.05.2015. године, као изузетно дозвољеној на основу члана 395. Закона о парничном поступку.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 599/15 од 05.05.2015. године и пресуда Основног суда у Зрењанину П1 144/15 од 19.02.2015. године, у делу којим је правноснажно одбијен тужбени захтев тужиоца М.С. и предмет се **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење у том делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 144/15 (2007) од 19.02.2015. године, тужбени захтев тужилаца М.Ј. и В.Ћ. је усвојен у целости, док је тужбени захтев тужилаца Д.Ј. и М.С. делимично усвојен, па је обавезана тужена да тужиоцима за тражени период по основу рада у дане државних и верских празника, прековременог рада и по основу ноћног рада исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом, као и да надлежним фондовима уплати припадајуће доприносе у износу који обрачунају надлежне службе тужене у време обрачуна, као и да им солидарно исплати износ од 453.760,00 динара на име трошкова спора са законском затезном каматом. Одбијен је део тужбеног захтева тужиоца Д.Ј. на исплату преко досуђеног износа, по траженом основу и део тужбеног захтева тужиоца М.С. преко досуђеног износа

од 45.740,67 динара, а до траженог износа, односно за износ од 52.136,06 динара, по траженом основу и за наведени период, као и захтев тужилаца за обавезивање тужене за уплату припадајућих доприноса надлежним фондовима на наведене износе обрачунате од стране надлежне службе тужене у време обрачуна.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 599/15 од 05.05.2015. године, ставом првим изреке, одбио жалбу тужилаца и потврдио првостепену пресуду у одбијајућем делу и у делу којим је одлучено о накнади трошкова поступка тужиоцима, а ставом другим изреке је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, одбијајућег дела, тужилац М.С. је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе у смислу одредбе члана 395. ЗПП.

Решењем Р4 77/15 од 21.09.2015. године Апелациони суд у Новом Саду је предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиоца Мирка Срдића изјављеној против другостепене пресуде, на основу члана 395. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09).

Врховни касациони суд је, без обзира што вредност предмета спора у конкретној правној ствари не би дозвољавала изјављивање ревизије по члану 394. ЗПП, прихватио предлог Апелационог суда у Новом Саду да је у конкретном случају ревизија овог тужиоца изузетно дозвољена ради потребе уједначавања судске праксе на основу члана 395. ЗПП, због различитог одлучивања апелационих судова о праву полицајца и овлашћених службених лица на увећање плате због рада у време државних и верских празника, прековременог рада и ноћног рада.

С обзиром на наведено, Врховни касациони суд је испитао нижестепену пресуду у наведеном делу у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11) у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/2014) и утврдио да је ревизија тужиоца М.С. основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац М.С. је у утуженом периоду био у радном односу код тужене. Решењем тужене из 2005. године тужиоцу, распоређеном на радно место саобраћајног полицајца, утврђен је коефицијент за обрачун и исплату плате на основу Правилника о платама запослених у МУП-у. Решењем тужене из маја 2005. године, са четвртим степеном стручне спреме, утврђен му је коефицијент по члану 4. – 6, 52. и по члану 5. – 1, 06, односно укупан коефицијент 17,54. Судски вештак је утврдио да су додатни коефицијенти тужилаца у овом спору за 36,60% до 49,14% већи од коефицијента упоредног радника тужене П.М. и утврђено је да је додатни коефицијент тужилаца за више од 30% већи од додатног коефицијента овог

упоредног радника. Како је додатни коефицијент ревидента виши од додатног коефицијента упоредног радника истог степена стручне спреме, нижестепени судови су закључили да је неоснован захтев тужиоца за спорни период, јер је остварио право на увећану зараду у складу са чланом 147. Закона о полицији.

Врховни касациони суд је мишљења да се ревизијом основано указује на погрешну примену материјалног права у нижестепеним пресудама, због чега је и чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Законом о полицији („Службени гласник РС“, бр.101/05 и 63/09, који је био на снази у спорном периоду), одређено је да се основна плата запослених код тужене састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (члан 146. став 2.). Додатни коефицијент утврђен у складу са чланом 146. став 2. истог закона, применом на основицу увећава плату за 30 % до 50 % у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 1.), а уз сагласност Владе Републике Србије, за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање и за више од 50 % у односу на плате других државних службеника у смислу става 2. наведеног члана. Правилником о платама запослених у МУП од 26.06.2006. године, одређени су додатни коефицијенти запослених.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица, запослена код тужене, почев од ступања на снагу Правилника па до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр.92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30 % до 50% у односу на плате других државних службеника.

Фактичко је питање да ли је плата полицајца који има статус овлашћеног службеног лица увећана за наведени проценат, а које је потребно утврдити у сваком конкретном случају и то поређењем са платом полицијског службеника истог степена школске спреме који има статус овлашћеног службеног лица. При томе, сама садржина одредбе члана 147. закона указује да се увећање цени у односу на плате других државних службеника. Из наведеног следи да приликом утврђивања да ли је тужиоцу већ увећана плата по овом основу, упоредни радник не може бити намештеник (возач, дактилограф, хигијеничар), већ по правилу полицајац који има статус овлашћеног службеног лица, са истом школском спремом.

Стога је Врховни касациони суд мишљења да је побијаним одлукама погрешно примењено материјално право када је околност да ли је тужиоцу већ признато и утврђено право на увећану зараду по основу прековременог и ноћног рада, утврђена стављањем у сразмеру додатног коефицијента тужилаца са додатним коефицијентом намештеника (дактилографа и хигијеничара), при чему се прихвата као правилно утврђење поређењем са платом полицајца који имају статус овлашћеног службеног лица, али немају изразиту нередовност у раду, као што има тужилац.

Првостепени суд ће у поновном поступку у складу са примедбама из овог решења и уз правилну примену материјалног права донети нову и на закону засновану одлуку.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 407. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**